

AGNI

Nr 234 - Årg. 59 - Nr 3 - Julen 2014

I detta nummer

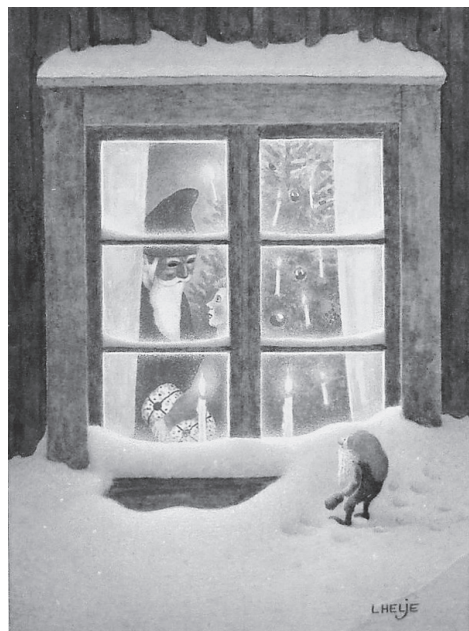
Julen är här. Firad av vissa men inte alla. En kollega till mig berättade här om dagen hur hon när hon var liten, en julafton satt ensam med sin bror framför Kalle Ankas jul och åt snabbmakaroner och ost. De levde inte i en trasig familj eller så, utan hade helt enkelt inte en kristen bakgrund. Då kände hon sig utanför och ledsen. Nu är hon glad över att vara fri att ta till sig det av julen som passar henne.

Julens firande blir så mycket roligare om man själv får bestämma dess innehåll. Vissa vill inte ha det överdådiga firandet, en jullunch med släkten kan räcka och sedan går man gärna hem till sig. Några vill helst inte fira alls, men känner sig tvingade av andras medlidande och oro. Andra vill ha allt, julens ljus, dofter, röda kinder och paket,

så länge det går.

Jag tror att vi går mot en framtid då sätten att fira jul kommer att skilja sig mer och mer mellan olika familjer. Kan vi då hitta en gemensam nämnare, och fokusera på stämningar och känslor, istället för de yttre formerna, så kan julen ändå fortsätta att vara en gemensam högtid. Fundera gärna på det; vilken känsla och stämning du förknippar mest med julen. Stillhet och frid? Barnaglädje? Trygghet i traditioner?

I detta nummer har vi texter som på olika sätt knyter an till julens teman; tre visa barn

och adventshälsningar från Guatemala. Vi presenterar också Agnis senaste volontär, Ragna Nordström.

Trevlig läsning och god jul!

Kristina Nyström

Tre visa barn

Berättelse 1

På en skola i Stockholmsförort förberedde lärarinnan i en småskolklass ett julspel som skulle uppföras vid terminsavslutningen strax före jul. Hon valde att dramatisera berättelsen om Jesusbarnets födelse i Betlehem. Detta hände strax före den nya tid, då kristna motiv började portförbjudas i den allmänna skolan.

Ämnet var praktiskt ty det skulle finnas roller som räckte för alla i klassen. Här behövdes förutom Josef och Maria en mängd sjungande änglar och därtill herdar. Samt en värdshusvärd som skulle tala om att alla platser var upptagna och alls inget utrymme fanns för paret från Nasaret. Just den rollen tilldelades lille Stefan. Han protesterade mot rollen och förklarade för fröken att man kan inte utestänga en som snart skall föda barn. Lärarinnan måste tala förstånd med honom. ”Du måste förstå att

alla sängplatser var upptagna och då kan man inte släppa in någon mer.” Till sist, efter lång diskussion, verkade Stefan förstå. Men han var tjurig in i det sista.

Så kom den stora dagen med en publik av mammor, pappor och syskon. Lilla Maria släpar sig trött över scenen med en stor kudde knuten till magen. Lille Josef gick nära henne med bekymrad blick. De går mot en masonitvägg där det med snirkliga bokstäver står: ”Betlehems värdshus”. Där fanns en dörr. Josef knackade och knackade men ingenting hände. Dörren förblev stängd. Josef bultade ännu hårdare och till sist öppnades den av en gråtfärdig Stefan som snabbt hasplade ur sig: ”Jag är ledsen men det är upptaget här. ”Men jag tycker ni ska komma in och få en drink i alla fall”. (Stort jubel, skratt och leenden hos publiken, leenden som kom ur deras allra innersta, heliga rum. Därefter scenbyte. Äng-

larna sjunger och herdarna dunkar med sina stavar på scengolvet.)

Berättelse 2

Nu är det 2014 och platsen är ett stökigt dagis. Barngruppen var stor och ungarna kivades om allt som man kan kivas om på ett dagis. Personalen uppträdde lugnt och klokt. De sa att det är så viktigt och bra att komma överens. Till sist ställdes barnen inför ett val: ”Alla som tycker det är bra att man kommer överens ska räcka upp sin hand. Strax är nitton händer uppsträckta men en pojke vägrar. Fröken frågar. Tycker du då verkligen inte att man skall vara överens? Pojken svarar: ”Det beror på vad man skall vara överens om.”

Berättelse 3

En anonym alkoholist berättade för mig: Jag är en nykter alkoholist och lever ett bra liv

sedan många år. Men en gång var jag helt förskräcklig. Jag hade perioder då jag gick ner mig på värsta tänkbara sätt. Det var svårt för mina barn och min hustru. Men den yttre fasaden höll vi putsad och jag hamnade aldrig på gatan. En gång fattade jag ett avgörande beslut.

Jag skulle göra en rundresa

ute i Europa tillsammans med min elvaåriga dotter. Vi skulle vara borta under flera veckor. Jag kommer att klara mig om jag har ansvar för min lilla dotter, tänkte jag. Allt gick bra. Vi besökte platser som var intressanta för oss båda. Till sist kom vi till Köpenhamn där vi tog in på ett hotell. Dagen därpå skulle vi

vara hemma. Men: Så nära hemkomsten vågade jag ta mig ett glas och visa mig självt att jag är starkare än alkoholdjävulen. Det blev ett nytt nederlag och ett av de värsta. Jag var bortom sans och redlighet under fyra dygn och min dotter fick klara sig på egen hand. När jag till sist hade nyktrat till, inledde jag ett samtal med henne: Du måste förstå att jag i grund och botten är starkare än spriten. Du måste tro mig.

Hon satt tyst en stund och sa sedan: ”Pappa! Om man har en stark och farlig fiende, ett monster, kan man göra på tre sätt. Man kan anfälla honom och förlora. Man kan också fly undan men då hinner han fatt dig. Men det finns ett tredje sätt. Man kan kapitulera.” I den stunden hände något inom mig. Sedan hon sagt dessa ord har jag aldrig tagit ett enda glas. Och detta hände för snart tjugo år sedan. Hennes ord befriade mig från min krampaktiga och livsfarliga stolthet. När jag inte längre utmanade min fiende på duell förlorade han sin makt över mig.

Med dessa berättelser om barns nästan gudomliga vishet tillönskas alla våra läsare en god julhelg.

Bo Nylund

Agni bistår volontär

Det kom ett brev till Agni. Ett brev som på ett ovanligt redligt och välformulerat sätt redogjorde för planer på en lång volontärresa, till barnhem i tre olika kontinenter, som en ung kvinna från Uppsala hade gjort upp. Ranga Nordström, som hon heter, hade arbetat ihop stora delar av resans kostnader själv men behövde ett bidrag för att komma iväg.

Agnis styrelse diskuterade fram och tillbaka huruvida detta var ett projekt vi kunde stödja eller inte. Tillslut kom vi fram till att det som ofta tänder en ung människas kanske livslånga engagemang för

att hjälpa andra är en resa där man möter fattigdom och problem, och också får känna att man kan göra skillnad. Vi valde därför att bifalla Ragnas ansökan.

Nedan presenterar Ranga sig med egna ord. Texten är hämtad från hennes blogg, det vill säga dagbok på Internet. Resan inleddes med att Ragna besöker sin pappa som bor i Costa Rica en vecka, innan den egentliga resan börjar och hon reser till san Jose där det första barnhemmet ligger. Därefter följer avsnitt ur ett brev som vi i Agni fick i början av december.

Red.

Presentation

Jag heter Ragna Nordström. Jag har precis fyllt 20 och jag har precis rest ner till underbara Costa Rica från kalla, regniga Sverige. Trots den 26h långa flygresan hit förra onsdagen så hade jag redan påbörjat denna resa för länge sedan. Allt började i våras. Och det börjar faktiskt ur en helt annan vinkel.

Min pappa och hans fru bestämde sig förra året för att de ville adoptera ett barn. JAAA, tänkte jag direkt. Det finns inget jag hellre vill ha än ett till litet syskon. De bestämde senare att de skulle adoptera från Kenya. Åh, tänkte jag, jag som tog studenten 2013 och har jobbat nu nästan ett år kanske borde

göra något annat ett tag? Testa något nytt, göra något bra. Jag började googla *Volontärarbete Kenya*. Då kom jag till hemsidan *Peaceworks*. Efter en stunds klickande kom jag fram till sidan *Jorden-runt*. De hade en sammanhängande resa till tre olika volontärprojekt i tre olika länder. Denna resa var dock lite längre än vad jag hade tänkt mig, 7 månader istället för 2 eller 3. Jag visste att jag helst ville jobba med barn och ungdomar. Så jag hittade tre projekt som passade mina önskningar och sedan ansökte jag till resan. Och så var det igång.

Under hela gymnasietiden hade jag haft ett extrajobb på helger och även sommarjobb. Efter studenten hade jag också jobbat mycket. Mycket av de pengar jag hade sparat hade varit ägnat till något speciellt och nu kom det väl till hands. En sådan här resa kostar en hel del så jag är väldigt glad att jag hade kunnat spara ihop en del. Men sen var det också en del som saknades. Själva finansieringen av projektet hade jag liksom glömt bort då jag så ivrigt anmälde mig. Så jag satte mig ner och började ansöka till olika stiftelser som stödjer volontärt och ideellt arbete.

På Länsstyrelsen i Uppsalas hemsida finns en lång lista på olika små och stora stiftelser som stödjer olika ändamål. Jag hittade ett par stycken som passade in på den sortens arbete jag ska göra, jobba med barn och ungdomar samt det jag vill förmedla och uppnå med mitt arbete. Jag ansökte och fick anslag från en fond som heter Stiftelsen Birgitta Fries-Ossians fond och som idag drivs av Föreningen Örnjansgården Agni.

Jag är otroligt tacksam för deras stöd i min resa. Utan dem hade jag inte haft möjlighet att göra detta. Tusen tack.

Sedan gick allting väldigt snabbt och helt plötsligt är jag i Costa Rica. Senaste veckan har jag varit i Flamingo, en liten ort på kusten. Här har jag umgåtts med min pappa, min styvmamma JoEllen och min

lillasyster Astrid som bor här sen i slutet av augusti i väntan på barnbesked från Kenya. De bor här och jobbar online med deras hemsidor samt jobbar volontärt med olika små projekt i Astrids skola La Paz Community School, där även jag hjälpte till lite i veckan. Det har varit en fantastisk vecka med många nya upplevelser, möten och intryck.

Imorgon reser jag från Flamingo till San José där jag kommer att flytta in hos en värdfamilj och på tisdag börjar mitt första projekt på barnhemmet Casa de Pan.

Brev från Ragna

Hej! Nu har jag bara tre veckor kvar här i Costa Rica. Det har gått så fort. Allt har gått bra. När jag först kom till värdfamiljen så bodde det redan en volontär där. Det kom lite som en överraskning. Vi delar rum så jag har inte ett eget rum. Det är både bra och dåligt. Det är skönt att inte vara ensam såklart, och ha någon att prata med. Å andra sidan så pratar vi engelska med varandra och då får jag inte öva min spanska lika mycket. Så jag försöker ändå spendera så mycket tid jag kan med familjen just för detta. För

det känns som att språket har utvecklats jättemycket. Jag har fått mer självförtroende i språket. Så det känns jättekul!

Allt med barnhemmet är jättebra. Vi har saker att göra och man lär sig jättemycket. Personerna jag jobbar med, de andra volontärerna, alla är jättesnälla och vi kommer överens bra. Just nu är vi fem volontärer totalt så vi får hitta på mer saker att göra medan barnen är i skolan. Men det betyder också att vi kan ge varje barn mer uppmärksamhet. Det är 45 barn totalt i åldrarna 2 till 20 år. Förra veckan var sista veckan i skolan innan lov så nu kommer barnen vara hemma varje dag så då får vi spendera mer tid med dom! Men vi hjälper till i köket, städning, kläder, går till skolan med barnen, hämtar barnen, hjälper till att byta om, och jag tycker verkligen om det! Jag lär mig mer och mer spanska hela tiden.

Jag känner att jag behövs på barnhemmet. Efter några veckor här blir man mer respekterad och jag känner att jag lär känna barnen mer och mer. Ju mer man kan språket desto mer kan man umgås med dom på ett bättre sätt. Jag och några av de äldre killarna brukar spela fotboll

på en gård en bit ifrån huset, så det känns som att jag fått en bra relation till dom också, vilket är skönt då dom var rätt svåra och misstänksamma i början. Det känns verkligen som att jag är en i den här familjen också, fosterföräldrarna behandlar en så bra. Jag längtar till jobbet varje dag. För det är inte riktigt som ett jobb. Man finns där för barnen och spenderar tid med dom. Ger dom den uppmärksamhet dom behöver. Bygger relationer. Och det känns bra att ha fått en djupare relation med några av dom. Det känns konstigt och fel att behöva lämna dom. Två månader går väldigt snabbt. Förhoppningsvis kan jag återvända någon gång framöver i livet.

Det skulle jag verkligen vilja. Jag känner att man får mycket perspektiv på livet och på allt man tar för givet där hemma. Känns som att jag lär mig något nytt varje dag. Och det

är en häftig upplevelse. Varje dag känns värdefull och man känner att man gör något bra och vettigt. ¡Pura Vida!

Ragna Nordström

Adventshälsningar från Guatemala Mission, i stiftet Helena

Den 9 december inleds det nio dagar långa firandet av Las Posadas i området som Maxeña ligger i. Las Posadas är en tradition med spansk ursprung som i dag även firas i Mexiko och Guatemala. Varje kväll kommer julkrubban att bäras mellan olika hem i pastoratets små byar, följd

av musik och ljus. Församlingen Santo Tomas kommer att vara värd för inledningen av firandet, vilket man glada över. Sojabröd, tillverkade av anställda på kliniken Maxeña och varm fruktbål kommer att serveras av pastoratets social- och hälsoavdelning. Traditionen att fira Las Posadas

på detta sätt startades av pastoratets ungdomsavdelning.

Den 12 december firas Jungfrun av Guadalupe. Detta är ursprungligen en mexikansk tradition som spridit sig till Guatemala och inte minst till USA, där 10 procent av befolkningen har mexikanskt påbrå. Ett vackert altare till-

ägnad Jungfrun av Guadalupe och St Juan Diego har rests och smyckats med ljus, blommor och en maya-inspirerad bakgrund.

Den 13 december inträffar det årliga julfirandet för de äldre. Gåvor, mat, musik och underhållning delas med de närvarande. Julgranen och krubban står redo. Denna tradition startades för många år sedan av Syster Anna och Syster Mary som på den tiden förestod kliniken.

Vår Fru av Guadalupe (spanska: Nuestra Señora de Guadalupe) är en mexikansk ikon som föreställer en uppenbarelse av jungfru Maria, som enligt Juan Diego Cuauhtlatoatzin inträffade i på kullen Tepeyac, nära La Villa de Guadalupe utanför Mexico City. Händelsen, och den basilika som uppförts till den, Guadalupebasilikan, är en av katolicismens mest besökta heliga platser; dit pilgrimer har vallfärdat sedan 1531. Vår Fru av Guadalupe fått en bestående betydelse som symbol och skyddshelgon för Mexiko. Vår Fru av Guadalupe kallas även den svarta madonnan eftersom hon avbildas som mörkhyad.

TIDNINGEN AGNI, BOX 1528, 751 48 UPPSALA

BEGRÄNSAD EFTERSÄNDNING

Vid definitiv eftersändning återlämnas tidningen med nya adressen på framsidan (ej adresslidan).

AGNI

FÖRENINGEN ÖRJANSGÅRDEN AGNI

Returadress: C/o Nyström,
Granitvägen 21 c,
752 43 Uppsala

Postgiro: 7 73 73-9

TIDNINGEN AGNI

Redaktör: Kristina Nyström,
070-201 49 16, kristina.
nystrom@agni uppsala.se

Ansvarig utgivare: Bo Nylund,
018-50 37 82, 070-680 58 29,
bo.nylund@telia.com

Välkommen att höra av dig!